

banespørgsmaalet under Overvejelse, for saa at gennemføre en samlet Lov derom. Dette har jeg intet at erindre imod, det kan vist være en meget praktisk Løsning af Sagen, men jeg maa paa den anden Side udtale, at naar man paa en enkelt Plads er kommen saa vidt frem med Arbejdet, som man er paa det Sted, jeg her nævner, hvor man søger at realisere en bestemt Plan efter den Praksis, der hidtil er fulgt, kunde der nok være Anledning til, at man først og fremmest realiserer den foreliggende Plan, før man rører ved Sagen i sin Helhed. En Plan som den, jeg her omtaler, mener jeg ikke bør drages ind under en saadan samlet Lov, som eventuelt kan komme en Gang i Fremtiden.

Dernæst vilde jeg gerne have Lov til til Slutning at understrege en Udtalelse, som er fremkommen her under denne Sags Behandling, dels fra det ærede Medlem for Æbeltoft (N. Neergaard) og dels fra det ærede Medlem for Thisted (N. Andersen) og for Resten ogsaa fra den anden Side, nemlig, at vi ikke i Længden kunne lade Spørgsmaalet om Vestkysthavne ligge; vi kunne ikke i Længden se roligt paa, at de 200 Mill. Kr.s Indtægt af Fiskeriet i Vesterhavet gaar til andre Lande, og at vi kun faa en saa grumme lille Del af dem. Det er ganske sikkert en Sag, som mere og mere paatrænger sig til Løsning. I Løbet af de sidste 10 Aar er Indtægten af vort Fiskeri næsten fordoblet: I 1897 var Indtægten af vort Fiskeri 6,611,849 Kr., og nu i Aar er det efter Fiskeristatistikken 11,365,990 Kr., altsaa er Indtægten næsten fordoblet. For Vestkystens Vedkommende var det 777,410 Kr. i 1897, og nu er det 2,820,198 Kr. Det vidner om, at vi have en energisk Fiskerbefolkning, en Fiskerbefolkning, som gerne vil gøre, hvad den kan, for at tage nogle af de Rigdomme, der gaa ude i Havet. Men naar dette er Tilfældet, maa man ogsaa hjælpe Fiskerne til at kunne udføre deres Livserhverv, jeg vil ikke sige paa en behagelig Maade, men dog under saa menneskelige Forhold som muligt. Naturligvis bør Fiskerne selv bidrage en væsentlig Del dertil. Men det have de ogsaa gjort, baade indirekte og direkte. Direkte have de bidraget meget betydeligt dertil, idet Fiskeredskaberne her i Landet i de sidste 10 Aar ere stegne 12 Mill. Kr. i Værdi. Naar dette er Tilfældet, kan man ikke sige andet, end at saa have vore Fiskere gjort en meget stor Indsats for at deltage i Fiskeriet, og jeg ser ikke rettere, end at saa maa Lovgivningsmagten ikke afvise de Krav, som komme fra Fiskernes Side om

at hjælpe dem til at faa anlagt tidssvarende Havne, som ere nødvendige, for at de kunne optage Konkurrencen med andre Lande, thi det kan ikke lade sig gøre, medmindre de faa saadanne Havne.

Det ærede Medlem for Ribe (Brorsen) udtalte sig i Gaar om Ønskeligheden af at faa en Fiskerihavn nede ved Ribe. Jeg nærer ikke Tvivl om, at det kan være meget praktisk og godt at faa en Havn dernede, men selv om man gaar dertil, vilde man jo ikke fyldestgøre det Krav, som stilles af Fiskerbefolkningenovre i Jylland. Jeg kender som Medlem af Bestyrelsen for „Dansk Fiskeriforening“ de Krav og har ofte haft Lejlighed til at sætte mig ind i de Ønsker, der komme frem fra deres Side derovre. Det sidste Krav, der er kommet frem, synes at gaa i den Retning, at man mellem Skagen og Esbjerg bør have en Havn, og hvis dette er Tilfældet, hvad der synes at være nogen Sandsynlighed for, mener jeg, at man burde sætte al Kraft ind paa at gøre, hvad der i det hele taget kan gøres, for at faa løst Spørgsmaalet om Bygningen af en saadan Vestkysthavn i en ikke fjern Fremtid. Jeg mener, at hvert Aar, der gaar, hvori dette og andre Spørgsmaal — deriblandt det, jeg nævnede dernede fra Lolland — ikke blive løste, betyder et Nationaltab, det betyder ikke alene et Tab for de enkelte, der skulle fiske paa de Steder og have deres Næringsvej der, men et Nationaltab for Landet i det hele. Tænker man sig, at en Havn paa Jyllands Vestkyst vilde koste f. Eks. 10 Millioner Kr. — jeg nævner dette Tal uden at have noget bestemt at bygge paa —, og man saa ved Hjælp af denne Havn vilde kunne forhøje Indtægten af vore Fiskerier med 2 Millioner Kr. aarlig, vilde det være gode Renter, og der vilde ogsaa blive noget til Afdrag paa den Kapital, som var lagt i Anlæget og Bygningen af Havnen.

Det er kun disse Par Bemærkninger, jeg har fundet mig foranlediget til at gøre. Det er mit Haab, at den højtærede Landbrugsminister og den højtærede Minister for offentlige Arbejder ville bidrage, hvad de kunne, til at hjælpe til at faa særlig de to første af mig omtalte Ting gennemførte i denne Samling, og at de næste Op-gaver maa blive fremmede saa hurtigt, som det overhovedet kan lade sig gøre. Jeg ved, at det vil være til Glæde for den paagældende Fiskerbefolkning og for Sømandsstanden, som skulle seje i disse Have. Det vil ogsaa, som jeg før sagde, være en Indtægt for Landet, et nationalt Gode.